

Αριθμός 1125/2006

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Α' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δημήτριο Σουλτανιά, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ιωάννη Βερέτσο, Χρήστο Γεωργαντόπουλο, Βασίλειο Ρήγα και Δημήτριο Κανελλόπουλο, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 20 Φεβρουαρίου 2006, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Γιαννέλη, για να δικάσει μεταξύ :

Των αναιρεσιδόντων: 1) Μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ Συν. Π.Ε.", που έχει την έδρα του στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΡΓΩΝ ΤΩΝ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ ΤΟΥΣ Συν. Π.Ε.", που έχει την έδρα του στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία "ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΩΝ Συν. Π.Ε." και διακριτικό τίτλο "ΦΟΙΒΟΣ", που έχει την έδρα του στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Γεώργιο Καραζάνο και Δημήτριο Σαραφιανό.

Της αναιρεσίβλητης : Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στην ..... και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Σώλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 12-4-2001 αίτηση των ήδη αναιρεσιδόντων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθηκε με την ασκηθείσα στο ακροατήριο πρόσθετη παρέμβαση του σωματείου με την επωνυμία "ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΣΕΠΕ". Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 10344/2001 οριστική του ίδιου δικαστηρίου και 5560/2003 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιδόντες με την από 29 Ιανουαρίου 2004 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Κανελλόπουλος ανέγνωσε την από 3 Φεβρουαρίου 2006 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να γίνουν δεκτοί οι πρώτος, κατά το πρώτο μέρος του και τρίτος, καθώς και ο δεύτερος λόγος της αναίρεσης και να απορριφθούν οι λοιποί. Οι πληρεξούσιοι των αναιρεσιδόντων ζήτησαν την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της αναιρεσίβλητης την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Το άρθρο 2 ΑΚ εκφράζει τη γενικότερη αρχή του δικαίου, περί μη αναδρομικότητας των νόμων, που αποβλέπει στην κατά το δυνατό βεβαιότητα των δικαιωμάτων, ασφάλειας των συναλλαγών και σταθερότητας δικαίου, η οποία (αρχή) όμως δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και έτσι η διάταξη αυτή (ΑΚ 2) δεν έχει αυξημένη τυπική ισχύ. Επομένως, ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική δύναμη. Εξαιρέσεις από το επιτρεπτό της αναδρομικής ισχύος του νόμου προβλέπουν οι διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 και 78 παρ. 2 του Συντάγματος. Από την απόλυτη απαγόρευση στο Σύνταγμα της αναδρομικότητας των νόμων που ορίζουν οι συνταγματικές αυτές διατάξεις, συνάγεται, ότι στις άλλες περιπτώσεις η αναδρομική ισχύς είναι μεν επιτρεπτή, δεν μπορεί όμως να υπερβεί τα όρια που θέτουν τα

άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και το άρθρο 1 του Πρώτου (πρόσθετου) Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης, για την προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το ν.δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη ισχύ έναντι των κοινών νόμων (ΑΠ 1780/2005, ΑΠ 188/2005). Κατά το άρθρο αυτό "παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της περιουσίας αυτού, ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει εν ισχύι νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων η άλλων εισφορών ή προστίμων". Στην κατά τα ανωτέρω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα περιουσιακά φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και δη οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (ΟΛΑΠ 40/98). Έτσι, μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα (ΟΛ.ΑΠ 1067/79, ΑΠ 188/2005). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 18 παρ. 1 του ν. 2121/1993, "με την επιφύλαξη των επόμενων παραγράφων επιτρέπεται, χωρίς την άδεια του δημιουργού και χωρίς αμοιβή, η αναπαραγωγή ενός έργου, που έχει νομίμως δημοσιευθεί εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση ή χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης η μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού". Σύμφωνα δε με την αρχική διατύπωση του ίδιου πιο πάνω άρθρου 18 παρ. 3 εδ. α-δ, "εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, μαγνητικές ταινίες... φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες ή ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και σε δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Η αμοιβή ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων, 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών και του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και 2% της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε κάθε περίπτωση, ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή τους εισαγωγείς ή τους εμπόρους των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι και επιλέγουν τον οφειλέτη. Η αμοιβή που εισπράττεται από την παραγωγή ή την εισαγωγή ή την πώληση φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και ηλεκτρονικών υπολογιστών κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των πνευματικών δημιουργών και των εκδοτών εντύπων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την παραγωγή ή την εισαγωγή ή την πώληση συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας κατανέμεται κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς, 25% στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και 20% στους παραγωγούς γραμμένων μαγνητικών ταινιών ή άλλων γραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Οι αναγκαίες λεπτομέρειες της καταβολής και της διανομής στις διάφορες κατηγορίες ή υποκατηγορίες της ίδιας κατηγορίας δικαιούχων μπορεί να οριστούν με προεδρικό διάταγμα, που εκδίδεται ύστερα από πρόταση του Υπουργού Πολιτισμού". Με το άρθρο 14 παρ. 1 του ν. 3049/2002, που ισχύει από 10-9-2002, τροποποιήθηκαν οι πιο πάνω διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, σε δύο κατά βάση σημεία, ήτοι α) γίνεται περιοριστική πλέον η απαρίθμηση των τεχνικών μέσων, η χρήση των οποίων δικαιολογεί την καταβολή της εύλογης αμοιβής, στην οποία (απαρίθμηση) δεν συγκαταλέγεται και η χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή, για

την αναπαραγωγή των πνευματικών δημιουργημάτων και β) καταργήθηκε η λήψη υπόψη της χονδρικής ή λιανικής τιμής πώλησης των τεχνικών μέσων, ως βάσης για τον υπολογισμό της οφειλόμενης εύλογης αμοιβής και βάση του υπολογισμού αυτού αποτελεί πλέον αποκλειστικά η τιμή της εισαγωγής ή της διάθεσης από το εργοστάσιο. Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του ίδιου ως άνω ν. 3049/2002 ορίστηκε ότι "αξιώσεις για την καταβολή αμοιβής σύμφωνα με την αντικαθιστώμενη ως άνω παράγραφο του άρθρου 18 του ν. 2121/1993 καταργούνται. Η παρούσα διάταξη δεν αφορά αξιώσεις οι οποίες έχουν επιδικασθεί τελεσίδικα με δικαστικές αποφάσεις". Όμως, οι καταργούμενες με τη διάταξη αυτή ενοχικές αξιώσεις των δημιουργών έργων λόγου, εικαστικών τεχνών και φωτογραφίας εμπίπτουν, κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, στην έννοια του όρου "περιουσία" του άρθρου 1 του Πρώτου (Πρόσθετου) Πρωτοκόλλου, καθώς και στην έννοια του όρου "ιδιοκτησία" του άρθρου 17 του Συντάγματος και ήταν γεννημένες κατά το χρόνο έναρξης της ισχύος του πιο πάνω ν. 3049/2002, αφού, σύμφωνα με το αρχικό άρθρο 18 παρ. 3 του ν. 2121/1993, οι αξιώσεις αυτές γεννώνται ευθέως από το νόμο κατά το χρόνο της εισαγωγής ή της διάθεσης από το εργοστάσιο ή της χονδρικής ή λιανικής πώλησης των μηχανημάτων, χωρίς να εξαρτώνται από όρους, αιρέσεις ή προθεσμίες, η γέννηση δε των αξιώσεων αυτών ήταν ανεξάρτητη και από την έκδοση ή μη του προεδρικού διατάγματος, τη δυνατότητα της έκδοσης του οποίου και μόνο για τη ρύθμιση λεπτομερειών για την καταβολή και τη διανομή στις διάφορες κατηγορίες ή υποκατηγορίες δικαιούχων, προέβλεπε η ίδια διάταξη της παρ/φου 3 του άρθρου 18 του ν. 2121/1993, όπως αυτή είχε πριν τροποποιηθεί, κατά τα προεκτιθέμενα. Υπήρχε δε νόμιμη προσδοκία, με βάση το ισχύον πριν από τον πιο πάνω ν. 3049/2002 νομοθετικό καθεστώς, ότι οι προαναφερόμενες αξιώσεις μπορούσαν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Συνεπώς, η αναδρομική κατάργηση των πιο πάνω ενοχικών αξιώσεων, δηλαδή η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002, είναι αντίθετη και με το άρθρο 17 του Συντάγματος και με το άρθρο 1 του Πρώτου (πρόσθετου) Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθώς δεν τηρήθηκαν οι όροι που τάσσουν οι διατάξεις αυτές για τη νόμιμη στέρηση των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων (πλήρης προηγούμενη αποζημίωση, ύπαρξη δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας). Ειδικότερα, με την πιο πάνω αναδρομική κατάργηση εξυπηρετείται μόνο το ιδιωτικό συμφέρον εκείνων των κατά νόμο υπευθύνων, οι οποίοι δεν είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους των προηγούμενων ετών. Επομένως, από την κατάργηση αυτή δεν εξυπηρετείται κάποια δραστηριότητα του Κράτους και δεν επηρεάζεται αρνητικά η οικονομική κατάσταση της χώρας και συνακόλουθα δεν συντρέχει δημόσια ωφέλεια, αναφορά της οποίας ούτε καν περιέχεται στον πιο πάνω ν. 3049/2002, αλλ' ούτε, βέβαια, η πληρωμή των οφειλόμενων, βάσει του προηγούμενου νομοθετικού καθεστώτος, αμοιβών, ενεργεί ως φορολογική επιβάρυνση των υποχρέων. Στην προκείμενη περίπτωση, οι ήδη αναιρεσιόντες Οργανισμοί Συλλογικής διαχείρισης, με την από 12-4-2001 αίτησή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ζήτησαν, βάσει της παρ/φου 6 του άρθρου 18 του ν. 2121/1993, η οποία προστέθηκε σ' αυτό με το άρθρο 3 του ν. 2435/1996, να υποχρεωθεί η ήδη αναιρεσίβλητη εταιρία, που εμπορεύεται τεχνικά μέσα αναπαραγωγής έργων, να υποβάλει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ), λόγω άρνησης εκούσιας συμμόρφωσής της, την αναφερόμενη στην παρ/φο 4 του πιο πάνω άρθρου 18, η οποία επίσης προστέθηκε σ' αυτό με το άρθρο 3 του ν. 2435/1996, υπεύθυνη δήλωση, στην οποία να αναφέρει, μεταξύ άλλων, τη συνολική αξία των πωληθέντων από αυτήν χοντρικώς ηλεκτρονικών υπολογιστών κατά το χρονικό διάστημα από 4-3-1993 έως και την άσκηση της αίτησης αυτής. Το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, απέρριψε την αίτηση ως μη νόμιμη, με την αιτιολογία ότι οι αντίστοιχες αξιώσεις, των δημιουργών έργων του προαναφερόμενου χρονικού διαστήματος, για την καταβολή αμοιβής, έναντι της καθής ήδη αναιρεσίβλητης εταιρίας, έχουν καταργηθεί με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του, μετά την άσκηση της αίτησης και την έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης 10344/2001 που δέχτηκε την αίτηση, δημοσιευθέντος, ν. 3049/2002, την οποία έκρινε ως συνταγματική και μη προσκρούουσα στο άρθρο 1 του Πρώτου (πρόσθετου) Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Με την κρίση του αυτή, το Εφετείο παραβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 17 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του πιο πάνω Πρωτοκόλλου, αφού, παρά τις διατάξεις αυτές και χωρίς τη συνδρομή κάποιου λόγου δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας, η προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 14

παρ. 4 του ν. 3049/2002 καταργεί περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα κατά το μέτρο που τα δικαιώματα αυτά είχαν ήδη γεννηθεί. Επομένως, έπρεπε να κριθούν ως βάσιμοι οι, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, πρώτος, κατά το πρώτο μέρος του και τρίτος, κατά τα αντίστοιχα τμήματά τους καθώς και ο δεύτερος, λόγοι της αναίρεσης, με τους οποίους προβάλλονται οι αιτιάσεις της παραβίασεως των παραπάνω κανόνων ουσιαστικού δικαίου. Επειδή, όμως, το τμήμα τούτο του Αρείου Πάγου αρνείται να εφαρμόσει την πιο πάνω διάταξη του άρθρου 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002, ως αντισυνταγματική, είναι υποχρεωμένο, κατ' εφαρμογή των άρθρων 100 παρ. 5 του Συντάγματος και 563 παρ. 2 εδ. 1 β και 3 περ. β' του ΚΠολΔ, να παραπέμψει το ζήτημα τούτο και τους προαναφερόμενους αντίστοιχους λόγους της αναίρεσης στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου.

II. Από τους λοιπούς λόγους αναίρεσης: Ο πρώτος, κατά το δεύτερο μέρος του και κατά το τμήμα του από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ, με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση, ότι το Εφετείο, με την πιο πάνω κρίση του, παραβίασε την ουσιαστική διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, είναι αβάσιμος, ως ερειδόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση, διότι το Εφετείο δεν απέρριψε την αίτηση κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής. Ο πρώτος και ο τρίτος, κατά τα τμήματά τους από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., με τους οποίους προβάλλεται ότι το Εφετείο, με την πιο πάνω κρίση του, στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση, είναι अपαράδεκτοι, διότι ο αναίρετικός αυτός λόγος, με τον οποίο ελέγχεται η ορθότητα της ελάσσονος προτάσεως του νομικού συλλογισμού, δεν ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας έχει απορρίψει την αίτηση παροχής έννομης προστασίας ως μη νόμιμη (Ολ.ΑΠ 44/90). Ο τρίτος λόγος, κατά το τμήμα του, από τον αριθμό 11 παρ. γ του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., με τον οποίο προβάλλεται η μη λήψη υπόψη από το Εφετείο όλων των επικληθέντων και προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων, είναι επίσης απάράδεκτος, διότι ο λόγος αυτός δεν ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας έκρινε την αίτηση παροχής έννομης προστασίας ως μη νόμιμη και δεν εκτίμησε αποδείξεις. Τέλος οι λόγοι πρώτος και τρίτος, κατά τα υπόλοιπα τμήματά τους από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμοι, διότι το Εφετείο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε όλους τους περιεχόμενους στην ένδικη αίτηση ισχυρισμούς. Επομένως όλοι οι υπόλοιποι λόγοι της αναίρεσης πρέπει να απορριφθούν.

Για τους λόγους αυτούς

Παραπέμπει το ζήτημα της συνταγματικότητας ή μη της διάταξης του άρθρου 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002 και τους αντίστοιχους, από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, πρώτο, κατά το πρώτο μέρος του και τρίτο, κατά τα αντίστοιχα τμήματά τους, καθώς και το δεύτερο, λόγους της αναίρεσης, στην τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 8 Μαρτίου 2006. Και Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 5 Ιουνίου 2006.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ